

немогуће пуноважно стицање својине на спорном земљишту од стране трећих физичких лица.

На овом месту треба учинити напомену о теорији и упоредном праву. У основи, подносилац представке у случају Малхоус стао је на гледиште које је заступао Густав Радбрух. Он је сматрао да нацистички закони о Јеврејима, донети својевремено у Немачкој, не могу бити схваћени и признати као такви, односно да уопште не могу понети име права.

Послератни немачки судови делили су овакав став и сматрали нацистичко законодавство о Јеврејима ништавим. Суд ипак није отишао тако далеко и није дао за право оном начину закључивања, за којим се изгледа повео подносилац представке.

Суд се у овом предмету приклонио приступу различитом од оног који смо сусрели рецимо у пресуди случаја Василеску, па је утврдио да лишење својине не ствара за сопственике трајну ситуацију повреде права.

Напротив, оно је тренутни чин, који се догоди у одређеном тренутку. Ово је навело Суд да се запита да ли је надлежан да одлучује о меритуму спорне ствари, односно, како се још каже, да ли има јурисдикцију *ratione temporis*? Конкретне околности су биле такве да је земљиште било ранијем сопственику одузето 1949, потом је пуноважно предато другом физичком лицу 1957, док је Конвенција у односу на Чешку почела да важи у марту 1992. године.

Одлуку у случају Малхоус треба пажљиво анализирати. Често се међу писцима наводи да је, на основу доктрине тренутног акта, неприхватљива представка којом се тражи повраћај одузетог од стране комунистичког режима. Таква представка је, по схватању израженом у доктрини, неприхватљива *ratione temporis*. По оваквом схватању право својине на одузетом земљишту угашено је експропријацијом, односно национализацијом. Уз ово неки писци, а међу овима и судије, додају како то право може стајати у основи новог права, какво ствара законодавство државе потписнице Конвенције, донето по ратификацији тог акта. Суд је заиста у случају Малхоус стао на гледиште да подносилац представке нема ни заштићено право, ни законито очекивање у односу на конкретно земљиште чији је повраћај захтевао.

Подносилац представке, међутим, није пред Судом поставио захтев на основу овлашћења која је могао имати по унутрашњем праву одговорне државе. Због тога не треба изгубити из вида чињеницу да је коначан закључак Суда био да је представка у посматраном случају у ствари оглашена неприхватљивом *ratione materiae*. Суд је наиме, узео у обзир стање чешког законодавства и изричито навео да се право на накнаду за лишење својине које подносилац представке има по Закону о својини на земљишту од 1990. „може сматрати имањем у смислу члана 1. Првог протокола“. Подносилац представке се, међутим, није жалио на повреду тог права, изведеног из важећег домаћег закона, него на својину на ствари,